

י"ב אייר ה'תשע"ח 27.4.18

מגזין מס' 474

ערב שבת פרשת אמור

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת שרה בת בן-ציון ומזל ת.נ.צ.ב.ה

החייך כסניא

נקודת העילוי וההפלאה שב'תורת החסידות'

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

הוראת תורת המוסר הוא הצורך לבטל את היצר הרע. וגם זה נעשה ע"י התורה, כמאמר רז"ל "משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא - נימות, ואם ברזל הוא - מתפוצץ".

ומחדשת תורת החסידות כי אין לאבד את היצר הרע עצמו, כי אם את לבושיו הצואים. וכביטוי העממי 'כשמרוקנים את המים שבגיגית, אין להשליך את התינוק עם המים המלוכלכים'. אכן, יש להסיר את הענינים השלייליים בהם מתלבש היצר, אבל עצמיות היצר הרע - והוא עצם כח המתאוה - צריך לתבלו ולהפכו לטוב. וכפתגם הבעל שם טוב הקדוש "הפוך את הרע מרכבה לטוב".

וזהו שאמרו חז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין!" - כי הכוונה ב"בראתי...תבלין" היא לעצם התורה, היינו הכוונה שבשבילה נבראה התורה. ועצם התורה מתבטא (לא באיבוד היצר הרע כי אם) בהפיכתו לטוב!!!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

התוועדות ל"ג בעומר עם הרב יאיר כלב - רביעי בלילה אור לח"י באייר 2.4.18 (שימו לב: למחרת, ביום חמישי מוצאי ל"ג בעומר, לא יתקיים השיעור השבועי) פרטים בעמוד הבא.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

עיצוב: מנדי ברוך 050.654.8000

ב"ה

ל"ג בעומר

עם הרב יאיר כלב

הנכם מוזמנים

להתוועדות חסידית

לכבוד יום ההילולא של רשב"י ויום מתן והתגלות ספר הזוהר, הוא חג מתן פנימיות התורה.

ל"ג בעומר, רביעי בלילה אור ל-ה"י באייר **2/5/18**

בחצר בית הרב כלב בכפר חב"ד

23:00 - התכנסות

שיעור מיוחד בענינו של יום

ניגונים

כיבוד קל ושתייה

דמי השתתפות 40 ש"ח

ניתן להגיע לאירוע המסורתי בכפ"ה הכולל את הדלקת המדורה הגדולה בעולם! ההתוועדות תחל מיד לאחר התכנית האמנותית בכפר חב"ד *חניה במקום

ליצירת קשר ופרטים נוספים: (אוריאל) 0525-652-770

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

אין מצב אבוד – תמיד ניתן לתקן י"ד באייר / פסח שני

⊕ יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן שבית המקדש היה קיים ניתנה הזדמנות נוספת גם לאלו שלא היה באפשרותם להקריב עם כלל ישראל קרבן פסח במועדו. בימינו, מציינים יום זה באי אמירת תחנון ובאכילת מצה. ⊕ ענינו הפנימי של פסח שני הוא שאין מצב "אבוד", תמיד ניתן לתקן ולהשלים. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהקלקול נעשה ברצון, על אף הכל תמיד אפשר לתקן. (על פי 'היום יום' י"ד אדר)

פסח שני – בפנימיות הענינים

בתקופה שלאחר הסתלקות האדמו"ר הקודם, הרבי הריי"ץ, ועוד בטרם קיבל חתנו על עצמו את הנשיאות, אמר הוא באחת מהתוועדויותיו: ידוע פתגמו של אדמו"ר הריי"ץ, לפיו ענינו של פסח שני הוא כי אף פעם לא אבוד – תמיד יכולים לתקן. גם מי שהיה טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם היה הדבר מרצונו (שלא היה זה מאונס או בשגגה כי אם במזיד), אף על פי כן תמיד ניתן לתקן.

פתגם זה מלמדנו הוראה בנוגע להתקשרות לנשיא הדור: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. וישנם גם כאלה שאמנם בפועל ראו את הרבי, ולא רק פעם אחת אלא פעמים רבות, אך, באמת, לא נפעל אצלם דבר, ואם כך, לאמיתו של דבר, למעשה לא היו אצל הרבי אף פעם, ורק נדמה להם שראו את הרבי. וכיון שכן, עלולים הם לחשוב שעכשיו כבר אבוד... על זה באה ההוראה מפסח שני – שגם אלה שלא

מה קרה בפסח שני?

בי"ד בניסן, ביום השנה הראשון ליציאתם ממצרים, הקריבו בני ישראל את קרבן הפסח. על פי הציווי האלוקי, יכלו להקריב קרבן זה רק הטהורים מכל טומאה ובפרט מ'טומאת מת' (כלומר אלו שלא באו במגע או 'התעסקו' בטהרת המת או בקבורתו). באותה שעה באו לפני משה רבנו מספר אנשים שנמנע מהם להקריב עם הציבור בשל היותם טמאים (ב'טומאת מת' – ויש אומרים כי טומאתם באה להם לפי שהתעסקו בקבורתם של הצדיקים נדב ואביהו, בני אהרן), ותלונה בפיהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?"

בתגובה לטענתם ניתנה מאת ה' הזדמנות נוספת גם למי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה. ומעתה, גם מי שנבצר ממנו להשתתף בהקרבת קרבן בפסח ראשון, יהיה באפשרותו להקריבו שלושים יום לאחר חג הפסח, בי"ד באייר הוא "פסח שני".

וכפתגם הידוע: אם מאמין אתה כי ניתן לקלקל, האמן כי ניתן לתקן!

וכדברי הרבי נשיא דורנו ב'ליקוטי פירושים' לספר התניא: ...ומוכח הדבר ממה שכתוב בתניא פרק י"ד שכל אדם (אפילו רשע גמור) יכול להיות בינוני בכל עת ובכל שעה... שאף שאפשר שבעבר היה במצב אחר, הרי נשתנה בינתיים על ידי עבודתו ופעולותיו כו'. **ומוכרח הדבר גם ממאמר רבותינו זכרונם לברכה שתשובה מועלת לכל ("אין לך דבר שעומד בפני התשובה")...** והשינוי שחל באדם הוא שלא רק שעכשיו בהווה הוא במצב שלא עבר כו' כי לא נשאר רושם כו', כי אם שפעל שינוי מהותי בעברו. היינו, **שבכח התשובה לעקור החטא מעיקרו עד שכמו לא היה מעולם כלל!**

והביאור בזה, שלכל אדם יש בחירה חופשית לקיים מצות התשובה מצד נתינת הכח שבמצוה כללית זו. אם בשאר כל המצוות, הרשות נתונה לכל אדם ואין מי שיעכב בעדו, על אחת כמה וכמה שאין מי שיעכב בעדו מלשוב לעצמיותו - היא שיבת האדם אל רצונו האמיתי להדבק בשורש ומקור נשמתו באור אין סוף חיי החיים.

הקריבו פסח ראשון, ואפילו אם היה זה באשמתם ("לכם"), יכולים לתקן את העבר על ידי הקרבת פסח שני. ועל דרך זה בנדון דידן (בענייננו), שגם אלה שעד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה וכו' יכולים מכאן ולהבא להכיר ולהרגיש, ובכך לתקן גם את העבר.

(ע"פ 'תורת מנחם - התוועדויות' ה'שי"ת) **ולקרב הענין לשכלנו...**

ומעט יותר בהרחבה, כפי שהדברים משתקפים בתנועות הנפש:

מי שהיה טמא - הוא אשר נקלע למצב 'טומאת מת' בנפש האדם (היא טומאת יאוש ודכאון או שנאה עצמית הרסנית ומשפילה), והוא כ'מת מהלך' החש כי חייו אינם חיים...

מי שהיה בדרך רחוקה - הסובל מתחושת אובדן דרך ונתון בבלבול ואי-סדר. כאדם שאינו מסוגל להבחין בין עיקר לטפל, עד כי אינו יודע כיצד לשוב לעצמיותו. **שהגיע לזה מרצונו** - שגרם לעצמו במו ידיו ירידתו לשאול תחתית ברצון ובמזיד.

אף על פי כן, אין מצב אבוד - תמיד ניתן לתקן!

The screenshot shows the website interface for Tanya.org. At the top, there is a navigation menu with links for 'ראשי', 'אודות', 'תוכן', 'אודותינו', 'תורה', 'תשובה', 'פסח', 'שבת', 'חגים', 'אודותינו', 'אודותינו', 'אודותינו'. Below the navigation is a main video player with a play button and a title 'הרב איר ללב - ספר התניא בוו...'. To the right of the video player is a calendar for the month of Tammuz 2018. Below the video player is a grid of video thumbnails with titles like 'אבות הסיפור - חלק 3', 'אבות הסיפור - חלק 4', 'אבות הסיפור - חלק 2', 'אבות הסיפור - חלק 1', 'אבות הסיפור - חלק 3', 'אבות הסיפור - חלק 2', 'אבות הסיפור - חלק 1'. At the bottom, there is a QR code and a list of 'פוסטים אחרונים' (Recent Posts) with titles like 'אבות הסיפור - חלק 3', 'אבות הסיפור - חלק 4', 'אבות הסיפור - חלק 2', 'אבות הסיפור - חלק 1'.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

שתי דרשות

שנמנעו במכוון מלגבות אותו במאבקו. תהום עמוקה נפערה בינו לבינם כשהכריז מלחמה על רוח ה'השכלה' שחדרה למקצת בתי היראים וגם בהם הפילה חללים. קצתם אף רמזו לו, ברמזים דקים כפיל, כי איננו מתאים ל"עיר גדולה ומפותחת" כניקלשבורג, וכי עליו לשקול להתפטר.

תקופה ממושכת הבליג והבליג, אך בשלב מסויים חש שבאו מים עד נפש.

יום אחד, בשעה שחברו של רבי שמלקה, הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק, הלך לטבול במקווה, שמע קול: "מי שיסייע לרבי שמלקה במצוקתו מפני רודפיו, הרי הוא בן העולם הבא..." רבי אלימלך לא השתהה ומיד יצא לדרך, לניקלשבורג.

עם הגיעו לשם ביקש את רשות חברו, רב העיר, לשאת דרשה בבית הכנסת. "פעם אחת ולתמיד יש להעמיד במקום את כל המחוצפים הקמים נגדך!", טען בלהט.

"לאט-לך, ידידי הטוב והאהוב", אמר רבי שמלקה לרבי אלימלך, "ניקלשבורג איננה ליז'נסק, ובעיר כזו אנו מצוים במיוחד לשים לב לאזהרת חז"ל 'כשם שמצווה לומר דבר הנשמע, כך מצווה שלא לומר דבר שאינו נשמע'". אך רבי אלימלך הוסיף להפציר בחברו, עד שזה הניח לו לשאת דרשה בבית הכנסת.

רבים מבני העיר, ובהם גם כמה מה'משכילים' וחבריהם, נאספו ובאו להאזין לדרשת האורח, ששמו הלך לפניו. לעומת זאת, רב העיר לא נכח בדרשה.

את דבריו פתח רבי אלימלך בפלפול חריף במיוחד, שממנו היה אפשר להבין כי הוא מצדד בהתחדשות ובהתאמת אורחות החיים לרוח הזמן. מרבית הנוכחים,

מראה עגום נגלה לעיניו של רבי שמלקה הורוביץ, עם בואו לכהן כרבה של ניקלשבורג שבמורביה. כבר בכניסתו לעיר הבחין בחבורת צעירים ריקים ופוחזים, שכמותם לא הורגל לראות במקום שבתו הקודם, בפולין. הללו התהלכו גלוחי זקן, מרכיבים משקפיים לצרכים אופנתיים, ואוחזים מקלות דקים ומגולפים, כמנהג ה'משכילים' באותם ימים.

אילולא ציווה עליו רבו, המגיד ממזריטש, לקבל עליו את עול הרבנות בניקלשבורג, ואף הוסיף לכך גם את ברכתו, אפשר שעוד באותו רגע היה פונה לאחור ושב על עקבותיו. אולם, כאמור, מצוות רבו חזקה עליו.

פנה הרב לחבורת ה'משכילים' ואמר להם: "סדר העולם הוא, שעם השנים האדם מזדקן. זקנו מלבין, ראייתו נחלשת וברכיו כושלות. כשהזקנה באה עליו, הוא נזכר בבית הדין של מעלה ומתעורר בתשובה. ראה השטן כך והגה רעיון מקורי. הוא הסית יהודים לגלח את זקנם, וכבר בגיל צעיר להרכיב משקפיים על אפם ולאחוז מקל הליכה בידם. כך ניטלו סימני הזקנה, ועמם אבדו הסיכויים שיעוררו את האדם לתשובה..."

דבריו החדים של רבי שמלקה עשו להם כנפיים בקהילת ה'משכילים' בניקלשבורג, שראתה בכך כעין הכרזת מלחמה של הרב החדש עליה ועל דרכה. ואמנם, בתוך זמן קצר התלקח מאבק חריף ביותר בין ה'משכילים' לבין הרב הטרי. הללו עשו הכול כדי להצר את רגליו, ואילו הוא השיב מלחמה שערה. מאבק זה גבה מרבי שמלקה כוחות נפש רבים.

אולם את עיקר עוגמת הנפש לא הסבו לו ה'משכילים' עצמם, אויביו המוצהרים, אלא כמה מפרנסי העיר,

מההיסטוריה היהודית וציטט מהמקורות, בהוכיחו באותות ובמופתים כי כל מי שסטה מהמסורת היהודית סופו שהפנה עורף לגמרי ליהדות.

מכאן עבר רבי אלימלך לדברי תוכחה כנגד המחציפים את פניהם נגד "רב העיר, הצדיק הקדוש, גאון הגאונים, רבי שמלקה, נרו יאיר". בשבט לשונו הכה ב'משכילים' ובמשתפי הפעולה איתם.

כשחתם רבי אלימלך את דבריו שרתה דממה בחלל בית הכנסת. ניכר היה על פני הנוכחים כי הדברים הניעו את מיתרי ליבם ועוררו אותם למחשבה מחודשת על דרכם. רוח של תשובה ריחפה באוויר.

שעה קלה לאחר מכן צעד קהל גדול מבית הכנסת לעבר ביתו של רב העיר. בראש פסעו פרנסי הקהילה, שבאו לבקש מרבי שמלקה מחילה ולהבטיח לו כי מכאן ואילך יעמדו לימינו ויעשו ככל אשר יורה להם, בלי לסור ימין ושמאל.

(על-פי 'צנתרות הזהב', מאת הרב מרדכי גרליץ)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

יהודים יראים ושלמים, תהו אם אמנם הבינו היטב את כוונת האורח הדגול. לעומת זה, קומץ ה'משכילים' שנכח במקום קיבל את הדברים בקורת רוח ובסיפוק.

הדרשה נמשכה שעה ארוכה ובסופה הודיע רבי אלימלך כי עדיין לא הגיע לעיקר הדברים שעליהם ביקש לדבר, וכי בגלל קוצר הזמן ישלים את הדברים למחרת היום.

הדרשה המפולפלת והמקורית הכתה גלים בניקלשבורג. למחרת, בשעה הידועה, היה בית הכנסת מלא עד אפס מקום. רבי אלימלך סקר את הקהל בעיניו והיה שבע רצון. זו בדיוק הייתה מטרת הדרשה אתמול – למשוך את מרבית התושבים לבית הכנסת ולהשמיע באוזניהם את הדברים שאותם ביקש לומר.

דבריו הבאים לא הותירו כל ספק בדבר דעותיו האמיתיות. באמנות רבה טווה את חוט דבריו כך, שמהם אפשר היה להבין כי כל מה שנאמר אתמול לא היה אלא בגדר של טענה אפשרית, בבחינת הווה אמינא בלבד.

במתק לשונו הסביר כי גם מצוות קלות מדברי סופרים, ואפילו מנהגים – אין להזיז ממקומם. הוא הביא דוגמאות

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו - מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה - בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט - כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים

לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך,

כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני

שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שער עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבנות הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים

אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורץ את דינו לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה. בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם (פוצעו) ומטיל בו מום ישלם קנס על פי שומת (הערכת) בית הדין.

עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד

להעיר את הנרדמים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כלל: "כהנים זריזין הן". לכן אין צורך להזהיר את בית דין עליהם, שכן הכהנים עצמם זריזים בקיום מצוותיהם ואזהרותיהם. נשאר אפוא רק הפירוש "להזהיר גדולים על הקטנים".

מדוע אם כן הזהיר משה את בית הדין על הכהנים? אלא משה רבנו הוסיף זאת כסייג מדעתו. אמנם גם הוא ידע ש"כהנים זריזין הן", אבל מכיוון שנצטוונו "עשו סייג לתורה", הוסיף משה רבנו סייג משלו וציווה את בית הדין להשגיח על הכהנים, כדי שגם אם יקרה מצב של חלישות בעבודת הכהנים, ישגיח בית הדין עליהם.

הכהן שבנפש

כשם שבעם ישראל קיימת החלוקה בין כל ישראל ובין הכהנים, שתפקידם להשרות קדושה מיוחדת על כל העם, כך קיימת חלוקה זו גם בנפש האדם: יש הגוף וכל איבריו, שמצד עצמם נוטים להימשך אחר ענייני העולם הגשמיים, ויש ה'כהן' שבנפש – עצם הנשמה האלוקית, הדבקה תמיד עם הקב"ה, וממנה בא הכח שהגוף וכל איבריו יהיו קדושים גם כן.

וגם כאן יש שתי דרגות ב'כהנים' עצמם: יש דרגה שבה

"אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים" פרשתנו מתחילה בציווי של הקב"ה למשה: "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם". בפסוק זה מוכפל ציווי האמירה: "אמור אל הכהנים... ואמרת אליהם". רש"י מביא על כך את פירוש חז"ל: "אמור ואמרת – להזהיר גדולים על הקטנים". כלומר, האמירה הכפולה באה ללמד, שהכהנים המבוגרים צריכים להזהיר את הכהנים הצעירים.

את האמירה הכפולה אפשר לפרש גם בדרך אחרת: אמירה אחת לכהנים, ואמירה שנייה לבית דין, שעליו להשגיח כי הכהנים ישמרו כהלכה את דיני הכהונה. ואכן, בהמשך הדברים נאמר: "וידבר משה אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל". מה לבני ישראל ולדיני הכהנים? מפרש רש"י: "להזהיר בית דין על הכהנים".

מה מאלץ אפוא את רש"י לפרש את "אמור... ואמרת" במשמעות "להזהיר גדולים על הקטנים" ולא במובן של "להזהיר בית דין על הכהנים"?

משה הוסיף

רש"י מעדיף את הפירוש הראשון, משום שיש בידינו

– גם כשנקודת האמונה שבמוח האדם ישנה, הרי עצם הנשמה ("וליבי") ער לגמרי.

תפקידו של האדם אינו לחדש וליצור את נקודת האמונה (כי היא קיימת תמיד בשלימותה) אלא רק להעירה משנתה, ואז יעשה את המוטל עליו כדי מלא את תכלית חייו עלי אדמות ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה.

(מתוך גליון שיחת השבוע, מעובד על פי לקוטי שיחות כרך ל"ז)

"כהנים זריזין הן", ואינם זקוקים לשום זירוז מבחוץ, ויש דרגה שבה יכול להיות מצב של 'שינה' ויש צורך בזירוז ובהתעוררות.

להעיר מהשינה

בעצם הנשמה ממש לא שייך שום עניין של שינה, שכן דרגה זו דבקה תמיד בקב"ה. אבל בנקודת התגלותה של נקודה זו במוח האדם (בבחינת החכמה שבנפש יכול להיות מצב של שינה. על כך נאמר: "אני ישנה וליבי ער"

חסידות על הפרשה אמור

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג,מב)

"כל האזרח" – האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,
"בישראל" – בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,
"ישבו בסוכות" – אינו מתגלה היום אלא בבחינת מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה – דברים, עמ' פח)

ומתלמידי יותר מכולם

**אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא,א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)**

"להזהיר" – מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" – כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?

"על (ידי) הקטנים" – בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב,כו)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.

"שור" – נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.

"כבש" – נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.

"עז" – נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

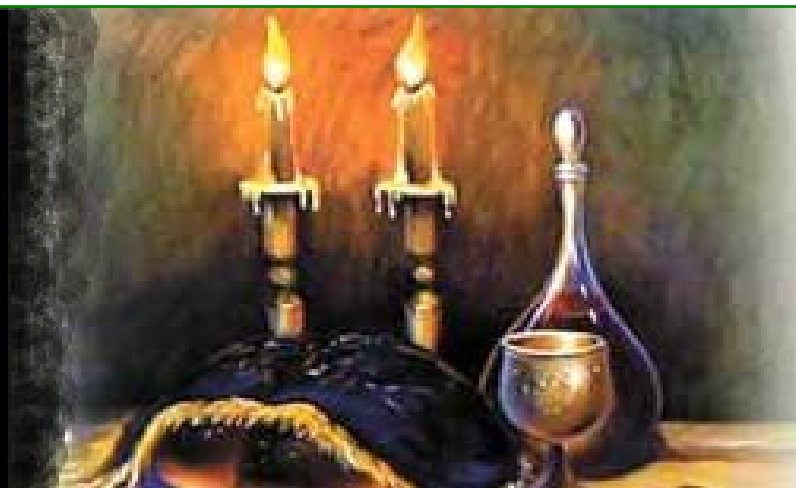
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:56	18:41	י-ם
19:58	18:56	ת"א
19:59	18:48	חיפה
19:57	18:58	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון